

MIŁOŚĆ BEZ OBŁUDY - SZCZERE PRAGNIENIE DOBRA

Nikomu nie bądźcie nic dłużni poza wzajemną miłością. Kto bowiem miłuje bliźniego, wypełni Prawo. /Rz 13,8/

„Kochaj i czyń, co chcesz! Gdy milczysz, milcz z miłości; gdy mówisz, mów z miłości; gdy karcisz, karć z miłości; gdy wybaczasz, wybaczej z miłości. Niechaj tkwi w sercu korzeń miłości, wyrośnie z niego tylko dobro.” (św. Augustyn).

Miłość chrześcijańska różni się od każdej innej miłości na świecie tym, że jest w niej obecny Bóg. Miłość, jeśli ma być szczerą i prawdziwą, musi płynąć z serca. Jeśli kocham bliźniego sercem (nowym sercem) - to sam Bóg kocha go za moim pośrednictwem. To Bóg sam - przeze mnie - ukochał tę osobę, to Bóg odezwał się do niej i pocieszył ją za moim pośrednictwem. Czynienie dobra (miłość zewnętrzna) drugiej osobie musi być poprzedzone szczerym pragnieniem jej dobra (miłość wewnętrzna). Możemy czasem nie móc okazać miłości zewnętrznej, ale miłość wewnętrzna może być dawana zawsze, polega ona na patrzeniu na osoby i sytuacje, w których żyjesz, w których się akurat znajdujesz w nowy sposób, z nowej perspektywy, tak jak chciałbyś, żeby Bóg patrzył na ciebie.

1. Modlitwa do Ducha Świętego

2. Wprowadzenie w temat spotkania

Jaka jest różnica między: kochać a lubić? Czy łatwiej kochać tych, których się lubi?

„Lubienie zawiera się w emocjach, kochanie natomiast - w woli” /abp Fulton/

3. Dzielenie się Słowem Bożym

3.1. Czytanie Słowa Bożego oraz Adhortacji „Gaudete et exsultate”

Z Pisma Świętego:

Miłość niech będzie bez obłudy! Miejcie wstręt do złego, podążajcie za dobrem! W miłości braterskiej nawzajem bądźcie życzliwi! W okazywaniu czci jedni drugich wyprzedzajcie. /Rz 12,9-10/

Adhortacji Apostolskiej Ojca Świętego Franciszka „Gaudete et exsultate”

Ta świętość, do której wzywa cię Pan, będzie wzrastała przez małe gesty. Na przykład: pewna kobieta idzie na targ, by zrobić zakupy, spotyka sąsiadkę, zaczyna z nią rozmawiać i dochodzi do krytyki. Wówczas ta kobieta mówi w swoim wnętrzu: „Nie, nie będę o nikim mówić źle”. To jest krok ku świętości. Następnie w domu, jej syn chce z nią porozmawiać o jego fantazjach i chociaż jest zmęczona, siada obok niego i słucha z cierpliwością i miłością. To kolejna ofiara, która uświęca. Kiedy przeżywa chwilę udręki, pamięta o miłości Najświętszej Maryi Panny, bierze różaniec i modli się z wiarą. To jest kolejna ścieżka świętości. Potem, gdy wychodzi na ulicę, spotyka ubogiego i zatrzymuje się, by porozmawiać z nim z miłością. To jest następny krok.

To prawda, że nie ma miłości bez uczynków miłości, ale Pan oczekuje od nas płynącego z serca poświęcenia się bratu, bo „gdybym rozdał na jałmużnę całą majątność moją, a ciało wystawił na spalenie, lecz miłości bym nie miał, nic bym nie zyskał” (1 Kor 13, 3). [...] W intencjach serca mają swe źródło pragnienia i najgłębsze decyzje, które naprawdę nas pobudzają. Kiedy serce kocha Boga i bliźniego, kiedy jest to jego prawdziwą intencją, a nie pustosłowiem, to wówczas serce to jest czyste i może zobaczyć Boga.

3.2. Chwila refleksji Czas, by w ciszy rozważyć Słowo Boże i pozostałe teksty oraz zastanowić się nad tym, jak te słowa odnoszą się do mojego życia, postępowania.

3.3. Dzielenie Krótkie wypowiedzi uczestników spotkania dotyczące przemyśleń i refleksji, które wzbudziło w nich usłyszane Słowo Boże i pozostałe teksty. Wypowiedzi zwykle zaczynamy od przytoczenia jednego z wersetów, którego dotyczy ta refleksja. Wypowiedź w oparciu o przeczytane Słowo Boże i osobiste doświadczenie niech się łączy z odpowiedzią na pytanie:

Co to znaczy „kochać bez obłudy? Jak kochać „bez obłudy”?

Jak kochać bliskich, jak znajomych, jak nieznanymych?

4. Modlitwa na zakończenie spotkania